

Nhập thất đón Tết, tĩnh lặng để tiếp nối...

ISSN: 2734-9195

11:08 20/02/2026

Và vì thế, khi nói với nhau “Thầy đã nhập thất”, chúng con không thấy buồn mà chỉ thấy lòng mình được nhắc nhở dịu dàng rằng giữa nhân gian nhiều chuyển động, tĩnh lặng vẫn luôn là nơi để trở về...

Giữa những ngày cuối năm, khi phố xá bắt đầu rộn ràng hơn, khi sắc xuân khẽ chạm nhẹ từng mái nhà, len vào từng con hẻm nhỏ bằng mùi nắng mới và những cơn gió dịu, thì ở một nơi rất yên, tách khỏi nhịp hối hả của nhân gian, Thầy chúng con đã lặng lẽ khép cửa thất, không ồn ào tiến đưa, không thông báo rầm rộ mà chỉ là một khoảnh khắc rất nhẹ, như một chiếc lá rơi không tiếng động, đánh dấu sự trở về của Thầy với không gian tĩnh lặng quen thuộc.

Trong khi ngoài thế gian, người người chuẩn bị đón Tết, sửa sang nhà cửa, lo toan cho những ngày sum vầy, thì Thầy chọn dừng lại, quay vào bên trong, an trú với từng hơi thở, từng bước chân chính niệm, mở ra một mùa Xuân khác - mùa Xuân không hình tướng, không sắc màu, nhưng đầy ắp sự tỉnh thức và **an nhiên**.

Nhập thất, với Thầy, không phải là rời xa cuộc đời mà là dừng lại giữa dòng chảy, để lắng nghe sâu hơn từng nhịp thở của thân tâm.

Khi ngoài kia, người người chuẩn bị đón Tết bằng đủ đầy vật chất thì Thầy lại chuẩn bị cho mùa Xuân bằng sự im lặng, bằng chính niệm, bằng từng giờ quán chiếu miên mật.

Trong gian thất nhỏ, không sắc màu rộn rã, không lời chúc đầu năm vang động, chỉ có sự tĩnh lặng hiện tiền và Thầy an nhiên ngồi đó, trở về với hơi thở, lắng nghe từng chuyển động rất khẽ của tâm mình. Mỗi ý niệm đến rồi đi như mây trôi ngang trời, không nắm giữ, không xua đuổi, xuân ghé qua hay lặng lẽ rời đi, Thầy chỉ mỉm cười nhìn biết.

Mùa Xuân đối với Thầy không phải ở ngoài thời gian, mà đang nở rất nhẹ trong từng giây phút chính niệm và **tỉnh thức**.

Chúng con hiểu rằng, sự lặng im của Thầy trong những ngày xuân không phải là vắng mặt mà là một sự hiện diện rất sâu. Không lời nhắc nhở, không chỉ dạy trực tiếp, nhưng từ đó chúng con học được cách quay về với chính mình, học cách đứng yên giữa những chuyển động của đời sống và học cách để tâm không bị cuốn trôi theo những sắc màu rực rỡ bên ngoài. Trong mỗi bước chân chậm lại, trong mỗi hơi thở được nhận diện, trong mỗi lần chúng con chọn im lặng thay vì hơn thua dường như Thầy vẫn đang ở đó dõi theo.

Trước thời khắc vào thất, thầy trò chúng con lại có một buổi ngồi bên nhau rất lặng như một khoảng dừng dịu dàng của năm cũ. Trong không gian ấy, Thầy ôn tồn nhắc nhở đại chúng, nhất là các chú, các cô vừa mới phát nguyện xuất gia bằng một lời dạy: “**Bất vong sơ tâm**”. Thông thường, khi khởi đầu làm một việc gì, ai cũng có xu hướng hăng hái phấn chấn và rất nhiệt huyết, nhưng trải qua thời gian gặp nhiều khó khăn vất vả, thử thách gian lao, con người không còn giữ được cái ý chí hăng hái như lúc ban đầu nữa và đôi khi bỏ cuộc nửa chừng. Bốn chữ Thầy dạy mang hàm ý nghĩa là không được quên bản tâm và tín niệm thuở ban đầu, bởi chỉ khi còn giữ được điều ấy, con đường đi mới có thể trọn vẹn.

Thầy nói bốn chữ ấy rất nhẹ, nhẹ như một lời thì thầm đủ để người nghe lắng lại, và nhớ. Nhớ về tâm nguyện ban đầu, khi chân mới chập chững những bước đi trong trẻo, khi lòng chưa bị che phủ bởi những đổi thay của tháng năm. Dù không phải là người xuất gia, nhưng với con, lời dạy ấy vẫn lặng lẽ ở lại, trở thành một sự nhắc nhở âm thầm giữa đời sống thường ngày. Bởi con đường đời vốn dài, và cuộc sống thì luôn mở ra nhiều ngã rẽ. Nếu không có một điểm tựa ở bên trong, nếu không còn nhớ điều đã khiến mình bắt đầu thì bước chân rất

dể mỗi giữa chừng. Thế gian đổi thay từng ngày, nhưng chỉ cần tự thân còn giữ được tâm niệm ban đầu, còn ôm ấp thiện tâm và điều ngay thẳng, thì con tin rằng, dù đi chậm, con đường ấy vẫn dẫn đến nơi cần đến.

Với **người tu**, điều ấy lại càng cần được gìn giữ hơn nữa. Giữa những biến động của cảnh duyên, chỉ cần còn nhớ mình đã bắt đầu đi từ đâu, vì sao đã chọn con đường này, thì tâm tự nhiên lắng lại, không xao động, không hoang mang. Trong sự lặng yên ấy, chí nguyện ban đầu vẫn âm thầm hiện diện như một ngọn đèn nhỏ, không chói sáng, nhưng đủ để soi đường, đủ để giữ cho bàn chân tiếp tục vững bước.

Mùa Xuân bên ngoài rồi sẽ trôi đi theo vòng tuần hoàn của thời gian nhưng mùa Xuân nơi Thầy đang gieo chính là mùa Xuân của an lạc, của hiểu và thương. Và vì thế, khi nói với nhau “Thầy đã nhập thất”, chúng con không thấy buồn mà chỉ thấy lòng mình được nhắc nhở dịu dàng rằng giữa nhân gian nhiều chuyển động, tĩnh lặng vẫn luôn là nơi để trở về...

Tác giả: **Ngọc Ánh**